

LET NADĚJE

Kázání: Filipským 3,20-21

Bratři a sestry,

slyšíme, že máme občanství v nebesích. Něco takového si spojujeme s konkrétní, pozemskou obcí, se všemi právy a povinnostmi, které jako občané máme. Apoštol Pavel to jednou využil. Když měl být souzen, odvolal se na své římské občanství a hned s ním zacházeli jinak. I dnes být občanem znamená obvykle mít zásadně jiná práva, než cizinec. Vidíme to v uprchlických táborech, tam se práva nedomůžete. A kde není právo, není svoboda, ani naděje.

Ježíš přišel s nabídkou nebeského království. Nabízí ještě jiné občanství než naše republika. A v jeho království to funguje výrazně jinak. Pavel to ve svých dopisech popisuje jako nový život, nové smýšlení, nová píseň, nový řád. Po velikonocích vzniká církev jako nové společenství, jako zárodek nebeského království. Tento nový „státní útvar“ má své uspořádání a má své občanství, duchovní zakotvení, domov. Nejvyšší hlavou je Ježíš Kristus. Díky tomu se z cizinců mohou stát a stávají spoluobčané. Bratři a sestry. Boží moc nespojuje lidi násilím, vyhrůžkami, ale autoritou lásky a víry. Ta je tak silná, že dokáže utvářet společenství lidí výrazněji, než pozemské zákony. A tak naše nebeské občanství, spojení s Bohem, s darem víry a naděje vždy ovlivňovalo a snad i bude ovlivňovat to, co se odehrává v našem pozemském občanském životě.

Apoštol Pavel se odvolává nejen na římské, ale především na nebeské občanství. Když to slyšíme, možná to zní provokativně. Necítíme se jako nebešťani, éterické bytosti, s hlavou v nebi. I se svou vírou jsme tady na zemi, se vším všudy. Zde jsme doma, zde máme své rodiny, práci, svůj úkol, svůj kostel, tady platíme daně i pokuty. Žijeme tady a chceme tady i zůstat. Přes všechny maléry se nám tady ostatně líbí, troufnu si říct.

Ale troufnu si říct i tohle, že občanství v nebi je taky parádní. Nemyslím tím útěk někam do zázemí, nebo navozování psychedelických stavů za pomoci LSD, mariánky či jiných preparátů. Možná mají tyto prostředky v určité míře terapeutický význam, pod odborným dohledem třeba pomůžou. Apoštol Pavel se taky několikrát dostal do vytržení, ovšem z jiných příčin. Došlo k tomu tehdy, kdy prožil Boží blízkost, obrácení, vnitřní přeformátování. Zakusil sílu, kterou Ježíš ohlásil slovy: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království.“

Jak se taková síla může nás dotknout, nebo proměnit? Co občanství v nebesích pro nás znamená, napoví jedna historka: Lovec našel v lese malého, čerstvě vylíhnutého orla. Vzal ho domů, dal ho do kurníku ke slepicím a mládě, přestože to byl orel, král ptactva, d'obalo spolu s kuřaty zrní. Po čase přijel k lovcovi na návštěvu jeho přítel a hned hlásí: „Tamhleten pták přece není žádná slepice, vždyť je to orel“. „Jasně“, říká domácí pán, „ale já jsem z něj vychoval slepici“. „Ne“, říká návštěvník, „je a vždycky to bude orel, neboť má v sobě orlí srdce“. „Ale ne“, trvá si na svém hospodář, „jednou se holt stal slepicí a orel už z něj nikdy nebude, už nikdy jako orel nevzlétne.“

Dohodli se, že to vyzkouší. Host vzal orla na svou pěst a řekl: „Orle, ty náležíš nebi, rozprostři své perutě a leť.“ Orel zaplácal nemotorně křídly a seskočil k ostatním slepicím zobat zrní. Zkusili to znovu, a se stejným výsledkem.

Příštího rána za východu slunce zvedl muž orla a řekl: „Orle, ty nepaříš této zemi, ty náležíš nebi. Let.“ Ale orel nevzlétl. Pak nechal muž znalý přírody orla hledět přímo do slunce. Tu náhle roztáhl orel svá mocná křídla, vznesl se, letěl výš a výš, a nikdy už se nevrátil.

Ani člověk, bratři a sestry, není jen slepice, která s tváří věčně skloněnou k zemi d'obe zrní, ani člověk nepatří jen této zemi, ale má srdce orla, které ho chce vznést – odtud pochází slovo vznešenost. Slunce v příběhu znázorňuje Boží světlo, Boží moc, která člověku propůjčuje sílu k letu. Orel se vznesl v síle Boží, znovu nabyl své původnosti. A stejně je to i s námi lidmi. Prorok Izajáš píše: „Ti, kdo očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“

Ten obraz nám říká něco podstatného k naší otázce, zda člověk patří k zemi, nebo k nebi. Ale jako každý obraz taky pokulhává. V životě by bylo scestné dělit lidi na orly a slepice. Hospodin utvořil srdce každého člověka. Nejsou žádná kuřata ani slepice, všichni jsou orlové a orlice, kteří jen občas po způsobu kuřat zobají na dvorku. Všichni mají orlí oči nebo orličí srdce, jen nepobíhat na svém dvorku, nebýt skloněný k zemi a obrátit svou tvář ke slunci, ke světlu Boží lásky a naděje.

Pak je šance, že Boží vznešenost v nás ožije a povznese. Je to jako nové narození, přeformátování, obnovení. Pohled ke slunci a vznešený let.

Obraz končí tím, že orel vzlétl, letěl výš a výš, a už nikdy se nevrátil. Ani tady ten obraz zcela nesedí. Vždyť člověk, zasažený Bohem, neodfrčí pryč do nebe. Ve víře nejde o to, že bychom se odpoutali od země a zmizeli, jako v některých apokalyptických filmech. Jde o to, abychom tuto zemi naplňovali vznešeností, ukazovali ke zdroji světla a naděje.

Díky našemu domovu v nebi, kde je náš původ i náš cíl, máme co vnášet do našeho občanství tady na zemi. Jako orel i my můžeme mít neobyčejný nadhled a naději. Pohled, který vidí dál než jen na dvorek obehnaný plotem, pohled, který se nabíjí přímo ze zdroje Božího světla. Taková naděje je dnes k nezaplacení. Potřebujeme ji všichni a vidíme-li, že někde chybí, pojďme se o ni sdílet. Jako křesťané máme co nabídnout. A jsem vděčný za to, že i nabízíme.

V pátek při Noci kostelů jsme tu byli pro lidi, kteří sem zavítali poprvé. Někdy se podařilo s nimi promluvit, někdy ne, ale vždy se tu setkali s otevřenými lidmi a s otevřeným kostelem, kde zaznívá dobrá zpráva o Bohu, který si zamiloval tento svět a nikdy jej neopustí, ať to s ním vypadá sebevíc nahnutě.

Tématem letošní Noci kostelů byla naděje. Na plakátu byl obrázek kotvy, která naději symbolizuje. Taková kotva je dobrá, dokáže zajistit, ukotvit. Jenže je to až příliš statické. Mnohem lépe naději vystihne tramvaj, jak mě inspirovala Kateřina Lachmanová. Tramvaj se pohybuje, jenomže aby se rozjela, musí zvednout pantograf (sběrač proudu) a dotknout se drátů nad sebou. Tou trolejí je Boží zdroj, zvěst o vzkříšení. Ta vydrží všechno a nehrozí blackout. Jen musíme vyvinout námahu, abychom ke zdroji energie dosáhli, něco pro to udělat: zvednout se a přijít, třeba sem, kde spolu slavíme něco děláme. A tento příměr má ještě jeden vypovídací rozměr: Tramvaj by neměla velký smysl, kdyby jezdila po městě prázdná. Smyslem její existence je, aby se v ní svezlo co nejvíce lidí (aniž by po sobě šlapali a mlátili se lokty). Podobně pravá křesťanská naděje je vždy i pro druhé.

Je to trochu kostrbatý obrázek toho, jak je propojené nebe se zemí. Díky nebeskému občanství se nabíjíme vírou, nadějí, a s tím také přijímáme odpovědnost za kousek nebeského království v podobě kostela a sboru. Amen